

Törökországban köszöntött rá fekvőbringás világutazónkra, **Szabó Zoltán**ra a magány, az elhagyatottság érzése. Ráadásul továbbutazását mindeddig gátolja iráni vízuma megszerzésének bizonytalansága, de minden nehézség ellenére tovább próbálkozik, s nem mond le egykönnyen terveiről. A Góbé termékcsalád által támogatott Kobra **immár Ázsiában karikázik**, a törökök vendégszeretetétől kísérve.

A székelyudvarhelyi utazó június 27-én kelt át Törökországba, néhány, [bringás barátaival Bulgáriában töltött nap után](#)

. Egyedül maradván kissé megijedt az előtte álló kihívástól, a magánytól. „Számítottam arra, hogy lesz ilyen, de későbbre vártam” – írta néhány nappal később.

„Az egy-két hónapos utakat már megszoktam, azokon nem volt ilyen problémám, de most a tudat, hogy messze van a vége, kínozik kissé. Nekem nagyon jó otthon is, most nem lett még jobb, de ha otthon maradok, és élem a rutinszerű életemet, az nem elégít ki, még akkor sem, ha ez az élet nagyon jó” – indokolta továbbindulását Kobra.

Merre tovább?

A magány érzete **a vízumszerzési kísérletek sikertelenségével párosult**: az Isztambulban és Erzurumban lévő iráni követségeken próbált szerencsét, mindeddig azonban semmi biztosat nem tudni arról, hogy Törökországból merre veszi az irányt.

Korábban, a nagyvárosokban a magányérzetet a törökök vendégszeretete ellátta. Később, a kisebb településeken pedig a törökök vendégszeretete ellátta. Magány helyett kerülőutak

Mint korábban kifejtette, a nagyvárosok felerősítik magányérzetét, a kisebb településeken pedig – tapasztalatai szerint – **sokkal nyitottabbak, barátságosabbak az emberek**. Így amikor elfogta az egyedüllét érzése, a kisebb városokban, falvakban az önzetlenség, barátságos kíváncsiság számtalan jelét tapasztalta a törökök részéről.

Isztambulba kénytelen volt ellátogatni a vízumszerzés miatt: június 30-án érkezett meg az ország legnagyobb városába, ahol egy udvarhelyi barátja segítségével ingyen szállodai szobához jutott. Két napot töltött a tizenhárommillió főt számláló városban, utcáin sétálgatva megállapította, mennyire megváltozott azóta, hogy tizenöt évvel ezelőtt arra járt: a tömbházak közt mindössze néhány méteres a távolság, **nincsenek játszóterek, így a gyerekek az utcán töltik napjaikat**.

Az üzletek előtt férfiak tábléznak, a háziasszonyok az erkélyeken élik életüket. „A nők cigizhetnek, a fiúk már hordják a rövidnadrágot, a lányok kacérkodnak velük, a forgalom elképesztő, és **az imára hívó hangot elnyomja a fejlődés**” – [írta blogján Kobra](#).

Későbbi beszámolójából kiderült, sok kisebb török településen sem tartják már szigorú hagyományaikat: a székely utazót csak néhány üzletben szólították meg, hogy rövidnadrágban nem mehet be, **a nők jó része pedig nem hord már fejkendőt**. Ráadásul – egy, a blogján leírt történet szerint – egy Isztambulhoz közeli helység pékségében a kiszolgáló, a tulajdonos lánya

kávéval kínálta, fényképezkedett vele, és sokáig faggatta az utazót magáról, életéről.

„Hiába a tradíciók, a vallás, a nyitottság, a barátság, kíváncsiság utat tör magának, és közelebb hozza egymáshoz a kultúrákat” – állapította meg, hozzáfűzve, másfél évtizeddel ezelőtt sokkal távolságtartóbbak voltak a török nők.

Barátság két keréken

Kobra **BéBike** névre keresztelt, nem mindennapi járgánya – az előző országokhoz hasonlóan – Törökországban is nagy feltűnést kelt: elmondása szerint rengeteg ember emiatt elegyedik szóba vele, így sok értékes beszélgetést, emlékezetes pillanatot köszönhet neki.

Francia fekvőbiciklisekkel hozta össze a véletlen

, városonként több tucat gyerek kérezkodott fel Nazca márkájú bringájára, az utak szélén bámészkodók mind mosolyogva integettek neki, s több helységben is meghívták magukhoz az emberek.

Július 3-án például – amikor magányérzete talán leginkább kínozza –, az ország ázsiai részén található Hendek városában egy Metin nevű régiséggyűjtő invitálta be magához, éjszakai szállást, ételt, teát kínálva neki. Házigazdájáról az esti, hosszas beszélgetés során kiderült, városának igencsak tevékeny polgára, tagja például a helyi díszőrségnek, hobbiból rádiózik, és segélycsomagokat szállít Szomáliába – a sokoldalú vendéglátó több ismerősével is megismerkedett a világjáró góbé.

Más helységekben **megtapasztalta a törökök vendégszeretetét**: kapott vendéglőben ingyen ebédet és teát – amely figyelmességet a magával vitt kotyogóban főzött kávéval viszonzta –, gyümölcsárustól ajándékba egy kiló almát, benzinkútnál ingyen ásványvizet és üdítőt. Több helyen látták vendégül ebéddel, vacsorával, török teával.

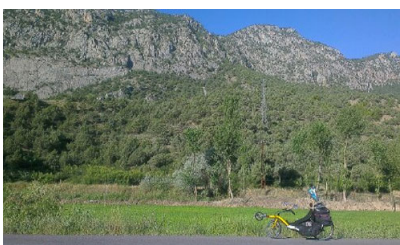
Így a szokásos napi étel- és italadagja – fél kilogramm párizsi, egy kiló uborka, fél kiló kenyér, kenősajt, egy fagyi, egy csomag keksz, három banán, egy liter kóla vagy kávé, öt liter víz – jócskán kiegészült úgy, hogy vajmi keveset kellett költenie. Szerencséjére, hiszen mint megállapította, **Törökországban általában magasabbak az árak**, mint Romániában. A sör például nagyon drága, ezt mindeddig egyszer engedte meg magának, amióta átkelt a török határon.

A leszorított kerekező

Érték azonban kellemetlenségek is az udvarhelyi bringást: július 2-án Isztambul ázsiai részét hajóval kellett elhagynia, mert kerékpárral nem engedték fel a két kontinenst összekötő hidakra. Ráadásul aznap este alig talált táborhelyet, mert a tengerpart kiszemelt, a nagyvárostól körülbelül nyolcvan kilométerre lévő részén bandáztak a közeli település fiataljai, akik **meglehetősen pimaszul viselkedtek vele**.

Egyikük figyelmeztette, ne hagyja éjszakai felügyelet nélkül biciklijét, mert könnyen lába kelhet – így **BéBike szintén a sátorban éjszakázott** aznap. Kobra elmondása szerint a száz kilométerenként változó domborzat, és a nagyvárosok közelében sűrűsödő közúti forgalom is nehezítette az utazást: általában a legforróbb napszakban kellett hét-nyolc kilométer hosszú emelkedőkön karikáznia, egy darabon pedig muszáj volt taszítania járművét.

Az ötsávos utakon a teherszállító autók rémítették meg, ezenkívül a több száz méter hosszú alagutakat is félelmetesnek találta: július 8-án, **kis híján balesetet is szenvedett** két teherautó között.

Kobra csütörtökön kora délután érkezett meg Trabzonba, ahol reményei szerint jövő hét elejéig

sikerül megszereznie az iráni vízumot – ha pedig nem kap engedélyt, Örményország és Azerbajdzsán felé veszi útját. Barátai sokat segítettek neki abban, hogy idáig eljuthasson, s erőt merített mind az itthoniak, mind újdonsült török ismerősei szívélyességéből. Mint mondta, rengetegen biztatják szóban, elektronikus levélben és a közösségi oldalakon.

Kavicsok egy zsákban

Távozáskor a vendéglátók, az útközben megismert kíváncsiskodók szemében többször vélte felfedezni az ő szabadsága utáni vágyakozást. „A Caminón (az el caminói zarándoklaton – szerk. megj.) szokás kavicsot adni a zarándoknak, hogy vigye a kéréseket, álmokat végig ilyenformán az úton, és a végén dobja az óceánba. **Ilyen láthatatlan kavicsokkal van tele a zsákom**” – írta blogján az utazó, aki néhány éve végigjárta az említett zarándokutat.

Az eddig megtett úton – a hullámvölgyön túl – testileg-lelkileg megerősödött a biciklis góbé, s ennek köszönhetően időről időre túlszárnyalja önmagát: naponta általában 100–120 kilométert karikázik, eddigi legjobb teljesítménye 156 kilométer volt. A Trabzonba való megérkezés előtt megtette 2500. kilométerét. Kobra útjáról hamarosan ismét tudósítunk.